

ลักษณะการสร้างภาพตัวละครเอกที่ปรากฏ

จากการศึกษาค้นคว้าพบว่า ลักษณะการสร้างภาพตัวละครเอกสามารถแยกแยะคุณลักษณะได้ 2 ลักษณะคือ คุณลักษณะทางด้านประชากรอันประกอบไปด้วย เรื่องของ เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ สถานภาพทางสมรส สถานภาพทางสังคม ถิ่นฐานเดิม และคุณลักษณะทางด้านบุคลิกและลักษณะนิสัยใจคอ โดยมีรายละเอียดตามแต่ละหัวข้อดังนี้

1. เพศ-อายุ

จากการศึกษาตัวละครเอกในละครโทรทัศน์ช่วงหลังข่าว พบว่ามีการนำเสนอตัวละครเอกหญิงมากกว่าตัวละครเอกชาย จากจำนวนตัวละครเอกทั้งหมด 42 คน เป็นชาย 20 คนและหญิง 22 คน

ในด้านอายุ พบว่ามีการนำเสนอตัวละครเอกในวัยหนุ่ม-สาว มากที่สุด ซึ่งปรากฏในจำนวนใกล้เคียงกันทั้งฝ่ายชายและหญิง ผู้วิจัยได้แบ่งช่วงอายุของตัวละครเอกออกเป็น 4 ช่วงคือ ช่วงอายุน้อย 13-18 ปี คือช่วงเด็กจนถึงวัยรุ่น ช่วง 19-35 ปี เป็นช่วงวัยที่เริ่มจะเป็นผู้ใหญ่ จบการศึกษา เริ่มต้นในหน้าที่การงาน สร้างฐานะ มีความสามารถในการรับผิดชอบตัวเอง ช่วงอายุ 36-60 ปี เป็นช่วงวัยกลางคนจนถึงวัยผู้ใหญ่ มีความมั่นคงในหน้าที่การงานตลอดจนฐานะ และช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป เป็นวัยสูงอายุ และจากการศึกษาพบว่า มีการนำเสนอตัวละครเอกในช่วงอายุต่าง ๆ ตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงช่วงอายุของตัวละครเอก

ช่วงอายุ	ตัวละครเอกชาย (N = 20)	ตัวละครเอกหญิง (N = 22)
13-18 ปี	—	2
19-35 ปี	17	15
36-60 ปี	2	3
60 ปีขึ้นไป	1	2

จะเห็นได้ว่าการนำเสนอตัวละครในวัยหนุ่ม-สาวมาก คือมีตัวละครเอกชาย 17 คน และหญิง 15 คน ตัวละครในกลุ่มอายุมากและอายุน้อยจะปรากฏในอัตราส่วนที่น้อยกว่ามาก โดยเฉพาะตัวละครที่มีอายุน้อย ไม่ปรากฏตัวละครฝ่ายชายเลย ละครโทรทัศน์ช่วงหลังข่าวจึงไม่ค่อยปรากฏตัวละครเอกที่เป็นบุคคลในวัยเด็ก หรือวัยสูงอายุ

2. การศึกษา

ในหัวข้อระดับการศึกษาของตัวละครเอกพบว่าการนำเสนอตัวละครที่ค่อนข้างมีการศึกษามากกว่าไม่มีการศึกษา โดยผู้วิจัยได้แบ่งระดับการศึกษาออกตามระดับที่ปรากฏอยู่จริงในสังคมไทย ระดับการศึกษาของตัวละครเอก มี 4 ระดับคือ ต่ำกว่ามัธยม ระดับมัธยมศึกษา ระดับปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี พบว่าการนำเสนอตัวละครในระดับการศึกษาต่างๆ ตามตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงระดับการศึกษาของตัวละครเอก

ระดับการศึกษา	ตัวละครเอกชาย (N = 20)	ตัวละครเอกหญิง (N = 22)
ต่ำกว่ามัธยมศึกษา	2	3
มัธยมศึกษา	1	1
ปริญญาตรี	11	11
สูงกว่าปริญญาตรี	3	4
ไม่ระบุ	3	3

ระดับการศึกษาที่ปรากฏมากที่สุดคือปริญญาตรี ในจำนวนเท่ากันทั้งชายและหญิง คือ 11 คน ส่วนในการศึกษาระดับอื่นๆ ทั้งต่ำกว่ามัธยมศึกษา มัธยมศึกษา และสูงกว่าปริญญาตรี ปรากฏตัวละครในจำนวนใกล้เคียงกันทั้งชายและหญิง รวมถึงตัวละครที่ไม่ระบุการศึกษา ก็ปรากฏในจำนวนเท่ากัน การสื่อความหมายถึงระดับการศึกษาของตัวละครเอคนั้น มักจะใช้การแต่งกายและบทสนทนา เช่นการแต่งชุดนักเรียนเดินออกจากบ้านหรือเดินกลับเข้าบ้าน การแต่งชุดนักเรียนนั่งคุยกันในฉากของมหาวิทยาลัย การถ่ายรูปรับปริญญา การพูดคุยถึงการเรียนการสอน การนั่งอ่านหนังสือ มากกว่าจะเป็นฉากในห้องเรียน ห้องสอบจริงๆ โดยเฉพาะละครที่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับความรัก

3. อาชีพ

จากการศึกษาตัวละครเอกในละครช่วงหลังข่าว ในด้านอาชีพพบว่า โดยส่วนใหญ่ตัวละครเอกถูกนำเสนอให้มีอาชีพมากกว่าไม่มีอาชีพ และปรากฏ

จากที่บ่งบอกถึงลักษณะของอาชีพบ้างเล็กน้อย ตัวละครเอกถูกนำเสนอในอาชีพต่าง ๆ ตามตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงอาชีพของตัวละครเอก

อาชีพของตัวละคร	ตัวละครเอกชาย (N = 20)	ตัวละครเอกหญิง (N = 22)
นักธุรกิจ/นักบริหาร	3	3
งานโรงแรม	2	-
แพทย์/นักวิทยาศาสตร์	3	1
นักเรียน/นักศึกษา	4	4
ท้าวัวร์	-	1
เลขานุการ	-	2
ประชาสัมพันธ์	-	1
ทำงานบ้าน	1	2
ค้ายาเสพติด	1	-
ผู้ใช้แรงงาน	1	1
ขายบริการทางเพศ	-	1
ค้าขาย	1	-
ทหาร	1	-
ไม่มีอาชีพ/ไม่ระบุ	3	6

ตัวละครเอกบางคนปรากฏจากเกี่ยวกับการดำเนินอาชีพ เช่น แพทย์ เลขานุการ ประชาสัมพันธ์ ทำสวน ฯลฯ ในขณะที่บางอาชีพไม่ปรากฏจากเกี่ยวกับการดำเนินอาชีพให้เห็น อาจมีเพียงการกล่าวถึง เช่น ตัวละครอื่นกล่าวถึง

ปรีก (เกิดแต่ตม) ว่าเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย แต่กลับไม่ปรากฏจากที่เขาดำเนินอาชีพให้เห็นเลย

การสื่อถึงแต่อาชีพของตัวละครเอก จะผ่านทางฉาก อุปกรณ์ และบทสนทนากับตัวละครอื่น นักธุรกิจในระดับสูงมักจะนั่งประจำโต๊ะในห้องส่วนตัว คอยอ่านเอกสารและเซ็นเอกสารที่ลูกน้องนำมาให้ การแต่งกายดูดี ภูมิฐาน ในระดับผู้ช่วยผู้จัดการจะไม่นั่งประจำโต๊ะ เช่น ชง (ยามเมื่อลมพัดหวน) เป็นผู้ช่วยผู้จัดการโรงแรม เขาจะคอยดูแลแขกที่มาใช้บริการของทางโรงแรม ส่วนอาชีพแพทย์จะถูกสื่อผ่านอุปกรณ์และการแต่งกายการดำเนินอาชีพคือการนั่งตรวจคนไข้ด้วยหูฟัง และการซักถามอาการคนไข้มากกว่าจะแสดงถึงการผ่าตัดสำคัญๆ อาชีพเลขานุการจะมีโต๊ะหน้าห้องเจ้านาย คอยรับโทรศัพท์และพิมพ์หนังสือ งานประชาสัมพันธ์ เช่น สาว (ดวงใจแม่) มักจะนั่งทำงานประจำโต๊ะ และปรากฏจากการประชุมงานวางแผนประชาสัมพันธ์ของโรงแรมเพียง 1 ครั้ง

การนำเสนออาชีพของตัวละครเอก เป็นเพียงสิ่งที่ทุกคนจะนึกถึงเมื่อกล่าวถึงอาชีพนั้นๆ หรือ Stereotype แต่ในความเป็นจริงในแต่ละอาชีพ ยังมีรายละเอียดอีกมากที่ยังไม่ได้นำเสนอ ดังนั้น การนำเสนอภาพตัวละครเอกในด้านอาชีพของตัวละครจึงเป็นเพียงภาพด้านเดียว ที่เป็นที่รับรู้โดยทั่วไปอยู่แล้ว โดยใช้สัญลักษณ์ในแต่ละอาชีพเพื่อให้เข้าใจได้ทันที

นอกจากนี้ยังมีอาชีพเสริมเพื่อเป็นการหารายได้พิเศษ โดยเฉพาะตัวละครที่อยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียน เช่น ปรีก (เกิดแต่ตม) รับจ้างซ่อมไฟ มิ่ง โทมุท (เกิดแต่ตม) รับจ้างซักรีด และคำไท (ชิงช้าชาลี) เป็นเด็กปั๊ม

4. สถานภาพทางสมรส

สถานภาพของตัวละครเอกส่วนใหญ่ทั้งชายและหญิงจะเป็นโสด นอกจากนี้ก็มีตัวละครที่มีครอบครัวแล้ว และตัวละครที่เป็นหม้าย ตลอดจนการเลื่อนสถานภาพจากความเป็นโสดไปสู่การแต่งงาน จากการแต่งงานสู่การเป็นหม้าย หรือจากการเป็นหม้ายไปสู่การแต่งงานอีกครั้ง ซึ่งในการพิจารณาสถานภาพของตัวละคร จะดูที่สถานภาพของตัวละครที่ปรากฏในการดำเนินเรื่องราว เป็น

ส่วนใหญ่ของเรื่อง ซึ่งสถานภาพของตัวละครเอก ปรากฏตามตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงสถานภาพทางสมรสของตัวละครเอก

สถานภาพ	ตัวละครเอกชาย (N = 20)	ตัวละครเอกหญิง (N = 22)
โสด	14	14
แต่งงาน	4	3
หม้าย	2	5

5. สถานภาพทางสังคม

สถานภาพทางสังคมของตัวละคร ทำให้ตัวละครแตกต่างกันในด้านต่างๆ เช่น มาตรฐานการครองชีพ ความมั่นคงของชีวิต เกียรติยศ และโอกาสในชีวิต สถานภาพมีทั้งสถานภาพที่ได้มาแต่กำเนิด (Ascribed Status) ได้แก่ กลุ่มเครือญาติ และสมาชิกในครอบครัว เช่น ม.ร.ว. หึงกานติมา (คุณหญิงจอมแก่น) และสถานภาพที่ได้จากความสำเร็จ (Achieved Status) คือตัวละครเลือกหรือประสบความสำเร็จด้วยตัวเอง เช่น มิ่งโกมุท (เกิดแต่ตม) เรียนสำเร็จเป็นแพทย์

โดยทั่วไปการกำหนดความแตกต่างของสถานภาพทางสังคมของบุคคล จะใช้ปัจจัย 3 ประการคือ อำนาจ (Power) ความมั่งคั่ง (Wealth) และ เกียรติคุณ (Prestige) ซึ่งในสังคมไทยจะให้ความสำคัญกับความมั่งคั่งที่สุด ซึ่งตรงกับที่นักสังคมศาสตร์จำนวนมากเชื่อว่า ความมั่งคั่งเป็นด้านที่สำคัญที่สุดของการจัดชนชั้น และเป็นพื้นฐานรองรับปัจจัยอื่นๆ คืออำนาจและเกียรติคุณ

ตามบริบทของละคร พบว่า การวัดสถานภาพทางสังคมของตัวละคร

ละครเอก จะใช้ความมั่งคั่งและวัตถุเป็นเกณฑ์เช่นกัน รองลงมาคือใช้เกียรติคุณ ในด้านอาชีพของตัวละคร และในด้านการศึกษาของตัวละครซึ่งถูกจัดระดับให้มี สถานภาพสูง-ต่ำ ในตัวเองอยู่แล้ว

โดยส่วนใหญ่ตัวละครเอก โดยเฉพาะฝ่ายหญิง จะมีสถานภาพ ปานกลางจนถึงค่อนข้างสูง ซึ่งในฝ่ายหญิงจะเป็นสถานภาพที่ได้มาแต่กำเนิด เช่น ครอบครัวมีฐานะดีอยู่แล้ว ในขณะที่ฝ่ายชายจะเป็นสถานภาพที่ได้จากความ สำเร็จมากกว่า

ตัวละครเอกจะถูกวัดคุณค่าจากตัวละครอื่นๆ โดยพิจารณาจากฐานะ และวัตถุ เช่น วรณยูพา(คุณหญิงพวงแข) ถูกดูถูกจากครอบครัวของเพื่อนชายที่ มาติดพันเธอ แต่เมื่อครอบครัวเขามาพบเธอที่บ้าน พบว่าเธอมีฐานะร่ำรวยบ้าน ใหญ่โต เธอจึงได้รับการปฏิบัติที่ดีขึ้นอย่างพลิกหน้ามือเป็นหลังมือ หรืออย่าง มารดาของการบูรไม่ค่อยชอบหน้าซ่ง(ยามเมื่อลมพัดหวน) เพราะเห็นว่าเขามี แต่ตัว แม้แต่รถยนต์ซึกคันก็ไม่มีใช้ และในกรณีของชิเบต(คนละโลก) เมื่อครั้งที่ เขาเป็นเพียงเด็กชกกระเป๋าในโรงแรม เขาโดนดูถูกเหยียดหยามจากผู้คนรอบ ข้าง แต่เมื่อเขากลับมีฐานะร่ำรวยขึ้นมา ผู้คนเหล่านั้นก็กลับมายกย่องชื่นชมเขา

ส่วนการวัดสถานภาพทางสังคมโดยใช้เกียรติคุณ ก็คืออาชีพของตัว ละครที่มีระดับสูงต่ำต่างกันไปตามปัจจัยหลายอย่าง เช่น ประเภทของงาน รายได้และชื่อเสียง ประเภทของงานที่มีสถานภาพสูงคือ แพทย์ อันได้แก่ มิ่งโกมุท(เกิดแต่ตม) โบว์(ดวงใจแม่) ปิติ(ศิระมาร) และปวเรศ(แม่พลอย หุง)บุคคลเหล่านี้มีสถานภาพค่อนข้างสูงและได้รับการยกย่อง และอยู่ในระดับสูง กว่าค่าไท(ซึ่งข้าซาลี) ซึ่งเป็นเพียงสัตวแพทย์ แต่บุคคลเหล่านี้ก็มีสถานภาพทาง สังคมที่ต่างกันอย่างมากมายกับพร(ศิระมาร)ซึ่งเป็นเพียงคนดูแลบ้าน และสาย (ดวงใจแม่) ซึ่งเป็นเพียงกรรมกรสกปรกก็ได้รับการดูถูกแม้แต่จากลูกสาวตนเอง

การที่เกียรติภูมิสูงที่มีอยู่ในอาชีพที่แตกต่างกัน เป็นเพราะอำนาจที่มี อยู่ในอาชีพนั้นๆ รวมถึงรายได้ ตลอดจนความสำคัญที่มีต่อสังคม แม้ว่าจำนวน ของรายได้จะเป็นรากฐานของเกียรติภูมิ แต่วิถีทางที่ได้มา และการสะสมความ มั่งคั่งร่ำรวยจะต้องถูกนำมาพิจารณาด้วย คนที่มั่งคั่งจากการทำผิดกฎหมาย ย่อม มีเกียรติน้อยกว่าผู้ที่มั่งคั่งอย่างถูกต้องตามกฎหมาย อย่างในกรณีของชิเบต

(คนละโลก) แม้จะมีความมั่งคั่งร่ำรวยแต่เป็นเงินที่ได้มาจากการทำผิดกฎหมาย และผิดศีลธรรม เขาจึงไม่กล้าเปิดเผยที่มาของความร่ำรวยให้สังคมได้รับรู้

สถานภาพทางสังคมของตัวละคร จะเป็นเครื่องกำหนดชั้นชั้นของตัวละคร จากการศึกษาตัวละครเอกทั้งหมด พบว่ามีชั้นชั้นต่างๆ กันไปและยังมีการเปลี่ยนแปลงจากชั้นชั้นหนึ่งไปยังอีกชั้นชั้นหนึ่ง ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์การจำแนกชั้นชั้นตามเกณฑ์ในการวิเคราะห์บทละครของ J.S.R. Goodlad (อ้างถึงใน เพาวิภา ภมรสติชัย, 2528 : 66-72) ออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มชั้นชั้นสูงและชั้นชั้นกลางค่อนข้างสูง กลุ่มชั้นชั้นกลาง กลุ่มชั้นชั้นกลางค่อนข้างต่ำและกลุ่มชั้นชั้นต่ำ พิจารณาจากจาก อุปกรณ์ประกอบฉาก การแต่งกายและบริบทของละครต่างๆ ที่เป็นการสื่อสารออกมาเป็นภาพทางโทรทัศน์ มีรายละเอียดตามตารางที่ 5

ตารางที่ 5 แสดงชั้นชั้นของตัวละครเอก

การจำแนกชั้นชั้นของ ตัวละครเอก	ตัวละครเอกชาย (N = 20)	ตัวละครเอกหญิง (N = 22)
ชั้นชั้นสูง/ชั้นชั้นกลาง ค่อนข้างสูง	9	8
ชั้นชั้นกลาง	7	11
ชั้นชั้นกลางค่อนข้างต่ำ/ ชั้นชั้นต่ำ	4	3

6. ถิ่นฐานเดิม

มีการนำเสนอตัวละครเอกซึ่งเป็นคนต่างจังหวัด และโยกย้ายที่อยู่มาในกรุงเทพฯ (การดำเนินเรื่องของละครทั้ง 11 เรื่องมี 9 เรื่องที่ดำเนินเรื่องในกรุงเทพฯ ยกเว้น ยามเมื่อลมพัดหวน และ แม่พลอยหุง ที่ดำเนินเรื่องในต่างประเทศ) การย้ายถิ่นที่อยู่ของตัวละครก็เนื่องด้วยเหตุผลทางด้านการศึกษบ้าง ด้านการประกอบอาชีพบ้าง ซึ่งก็ล้วนแล้วแต่เพื่อโอกาสในชีวิตที่ดีขึ้นทั้งสิ้น และไม่มีตัวละครเอกคนใด ที่ย้ายถิ่นฐานจากกรุงเทพฯ ไปยังต่างจังหวัด เพื่อจุดมุ่งหมายในชีวิตที่ดีขึ้น เว้นแต่ค่าไท (ชิงช้าชาลี) เมื่อจบการศึกษาแล้ว ก็นำความรู้ นั้นกลับไปช่วยเหลือพัฒนาบ้านเกิด ส่วนวัลย์ชาลินีนั้น เธอกลับบ้านเกิดเพราะผิดหวังในชีวิตและความรัก เธอจึงอาศัยพ่อแม่และบ้านเกิดเป็นที่พึ่งทางใจ

ตัวละครฝ่ายชายที่มีการย้ายถิ่นที่อยู่จากต่างจังหวัดเข้ากรุงเทพฯ มี 3 คน คือ ปรีก (เกิดแต่ตม) ค่าไทและกานันต์ (ชิงช้าชาลี) เพื่อโอกาสทางการศึกษาและถ้าไม่ปรับตัวให้เข้ากับชีวิตของคนกรุงเทพฯ ก็จะต้องถูกดูถูกว่าเขยบ้านนอก เช่น ปรีก และค่าไท ตรงกันข้ามกับกานันต์ ซึ่งปรับตัวให้ทันสมัยจึงไม่ถูกดูถูกว่าเขย และมีตัวละครชายที่ย้ายถิ่นจากเมืองไทยไปอยู่ต่างประเทศ คือ ชง (ยามเมื่อลมพัดหวน) และปวเรศ (แม่พลอยหุง) แต่ภายหลังเขาทั้งสองก็กลับมาอยู่เมืองไทย โดยปวเรศมุ่งไปอยู่ต่างจังหวัด เพื่อช่วยเหลือชาวชนบทที่ขาดแคลนหมอ

ตัวละครเอกฝ่ายหญิง ที่มีการย้ายถิ่นที่อยู่จากต่างจังหวัดเข้ากรุงเทพฯ มี 8 คน คือ วัลย์ชาลี ช่อมาลี บุหงาส่าหรี (ชิงช้าชาลี) วรณยูพา (คุณหญิงพวง-แข) เข้ามาเพื่อโอกาสทางการศึกษา ส่วน แหวน (แม่พลอยหุง) สาย สาว (ดวงใจแม่) และโสวรรณ (เกิดแต่ตม) เข้ามาเพื่อโอกาสทางอาชีพและชีวิตที่ดีขึ้น แต่ถ้ามาโดยไร้ญาติพี่น้อง ผู้ให้ที่พึ่งพิงและตนเองก็ไม่มีการศึกษา ก็จะกลายเป็นชนชั้นล่าง และผู้ด้อยโอกาสทางสังคม เช่นสายที่ต้องไปเป็นกรรมกรโสวรรณไปเป็นหญิงขายบริการ ส่วนแหวนซึ่งมีผู้อุปการะดูแล เธอจึงมีชีวิตที่ดีขึ้น

ตัวละครเอกที่มีการย้ายถิ่นฐาน จะอยู่ในวัยหนุ่ม-สาวมากกว่าวัยอื่นๆ และตัวละครฝ่ายชายที่ย้ายถิ่นฐาน มีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในชีวิตมาก

กว่าตัวละครฝ่ายหญิง

6. บุคลิกภาพตัวละคร

6.1 ตัวละครเอกชาย

จากการพิจารณาบุคลิกภาพของตัวละครเอกชาย พบว่าถูกนำเสนอในรูปแบบใหญ่ๆคือ กลุ่มที่หน้าตาดี มีความเพียบพร้อมทั้งฐานะและการงาน กลุ่มที่มีฐานะต่ำต้อย เจียมเนื้อเจียมตัว และกลุ่มตัวละครที่มีอายุมาก โดยมีรายละเอียดของแต่ละกลุ่มดังนี้

กลุ่มที่ 1 บุคลิกภาพภายนอกสมบูรณ์แบบ

ตัวละครในกลุ่มนี้ จะหน้าตาดี มีทรัพย์สินสมบัติ มีหน้าที่การงานดี และมักจะอยู่ในชนชั้นกลางค่อนข้างสูงหรือชนชั้นสูง ตัวละครในกลุ่มนี้จะมีจำนวนมากที่สุด ตัวอย่างของตัวละครในกลุ่มนี้ ได้แก่

อนุจิต (คุณหญิงพวงแข) เป็นคนหน้าตาดี จากปัจจัยที่บ่งชี้คือการมีหญิงสาวมารุมรักหลายคน แม้แต่ลูกน้องของเค้ายังวิพากษ์วิจารณ์ว่า

"หล่อจัง แต่ท่าทางเค้าดูขริ่มๆ นะ ไม่พูดไม่จากับใครเลย"

การมีหน้าที่การงานในระดับสูง ถูกสื่อผ่านการแต่งกายใส่สูทผูกไทด์ที่ดูดี ฉากห้องทำงานส่วนตัวที่ใหญ่โต การมีอำนาจในการสั่งงาน

อนัญชนินทร์ (คุณหญิงจอมแก่น) มีบทสนทนาของตัวละครอื่นที่กล่าวถึงความเพียบพร้อมของเขาว่า

"ท่านอนัญไม่มีอะไรเสียหายนะคะ รูปร่างหน้าตา หน้าที่การงาน เกียรติยศชื่อเสียงของท่าน"

การสื่อความหมายผ่านภาพทางโทรทัศน์ที่แสดงถึงสถานภาพความเป็น 'เจ้า' ของเขา คือ การมีบ้านช่องใหญ่โต การมีพี่เลี้ยงคนสนิทคอยติดตามและ

การแต่งกายดูดีมีรสนิยม ราชาศัพท์ที่แสดงถึงสถานภาพ เช่น ท่าน เสด็จ เสวย

กร้าว (นางฟ้ากับชาตาน) เป็นคนหน้าตาดีเพราะมีตัวละครหญิงหลายคนที่หลงใหลในรูปร่างหน้าตาของเขา

การเป็นคนฐานะดีของเขา สะท้อนผ่านฉากบ้านช่องใหญ่โต มีข้าทาสบริวารรับใช้ นอกจากนี้เขายังมีฐานะการงานที่ดี

ธิเบต (คนละโลก) เป็นตัวละครหน้าตาดีโดยสะท้อนผ่านบทสนทนาของตัวละครอื่น ละครได้สื่อถึงฐานะร่ำรวยของธิเบตผ่านฉากบ้านกว้างใหญ่โอ่โถง หรูหราของตัวบ้าน เฟอร์นิเจอร์ประดับหรูหรา

นอกจากนี้ยังมีตัวละครอื่นที่เสริมภาพของธิเบตให้ชัดเจนขึ้น คือ ลูกน้องคนสนิทที่ทำหน้าที่มือปืนไปในตัว คอยเดินตามประกบเขาเสมอ สะท้อนว่าเขาเป็นผู้มีอำนาจ มีสถานภาพเหนือกว่าผู้อื่น

ปฺรมาณ (คนละโลก) เป็นผู้ดี เพราะเป็นคนมีชาติตระกูล หน้าตาดีและสำอองดี แต่ในความจริงแล้วเขามีแต่เปลือก

กานน (คนละโลก) เป็นชายหนุ่มหน้าตาดี บุคลิกดี ร่ำรวยและหน้าที่การงานดี อยู่ในแวดวงชั้นสูง ปกปิดพฤติกรรมความวิปริตทางเพศ และความโหดเหี้ยมของตนเอาไว้อย่างมิดชิด

ปวเรศ (แม่พลอยหุง) เป็นคนสุภาพเรียบร้อย สะท้อนผ่านทางกิริยาท่าทาง คำพูด และน้ำเสียงที่อ่อนโยน นอกจากนี้ เขายังมีบุคลิกที่ดูดี น่าเชื่อถือผ่านทางเครื่องแต่งกายที่บ่งบอกถึงอาชีพของเขา คือแพทย์

ปิติ (ศิระมะมาร) เป็นชายวัยกลางคนที่ดูดี ถูกสื่อผ่านภาพทางโทรทัศน์ คือการแต่งกายด้วยเสื้อผ้าสุภาพเรียบร้อย และเขามักจะสูบไปป์เสมอ

สิ่งที่สื่อถึงฐานะของเขา คือ ฉากบ้านช่องที่ใหญ่โตหรูหรา มีคนรับใช้

จำนวนมากมาย คนรับใช้จำนวนมากกว่านายจ้างนี้มักจะปรากฏในละครหลายๆ เรื่อง เพื่อช่วยเสริมสถานการณ์ของตัวละครเอก

นอกจากนี้ยังมีตัวละครที่มีบุคลิกลักษณะข้างต้นอีก เช่น คีรีวัฒน์ นพเดช สักการ และปาล์ม

กลุ่มที่ 2 มีลักษณะต่ำต้อย ต้องเจียมตัว

ตัวละครในกลุ่มนี้ ถึงแม้โดยรวมจะมีหน้าตาดี แต่ก็มักจะมีฐานะไม่ดี เป็นชนชั้นกลางค่อนข้างต่ำจนถึงชนชั้นต่ำ ชีวิตต้องมีการต่อสู้ดิ้นรน ตัวละครในกลุ่มนี้ มีจำนวนไม่มากนัก และมักจะลงท้ายด้วยการมีชีวิตที่ดีขึ้น ตัวอย่างของตัวละครในกลุ่มนี้ เช่น

ชง (ยามเมื่อลมพัดหวน) เป็นคนหน้าตาดีมีเสน่ห์ เป็นที่ชื่นชอบของหญิงสาวทั่วไป มีบทสนทนาของตัวละครอื่นที่กล่าวถึงลักษณะของชงว่า

"แกทั้งรูปหล่อ ใจดี มีเสน่ห์ พูดเก่ง ยัยเฮ้เล่นดาวของที่นี่นะติดแก แฉเลยแหละ"

"ชงเค้าเป็นคนที่มีความเสน่ห์ ช่างเอาใจ ใครเห็นใครก็ชอบ"

แต่ชงมีฐานะไม่ค่อยดีนัก โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับการบูร ทำให้แม่ของการบูรรังเกียจ แต่ในภายหลังเขาก็พยายามสร้างเนื้อสร้างตัว

ปริก (เกิดแต่ตม) เป็นคนเจียมตัว การมีฐานะการเงินที่ไม่ดีของเขา ถูกสื่อผ่านการแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่ขอมช่อ และอุปกรณ์ประกอบฉากต่างๆ และเขามักรับประทานบะหมี่สำเร็จรูปแทบทุกมื้อเพื่อเป็นการประหยัดเงิน

ปริกมักจะถูกมองว่า "บ้านนอก" "เชย" นอกจากการแต่งกายของเขาแล้ว ปริกยังไม่รู้จักศูนย์การค้าที่ทันสมัยในกรุงเทพฯ เลย นอกจากนี้ภาพของตัวละครอื่นคือโสฬส ยังช่วยทำให้ภาพของปริกชัดเจนยิ่งขึ้น เพราะทั้งคู่มีความแตกต่างกันทั้งอุปนิสัยใจคอ การแต่งกาย การกินอยู่ ฯลฯ

มารุต (เกิดแต่ตม) เป็นชนชั้นล่างของสังคม เขามีภูมิหลังที่ไม่ดีนัก นอกจากจะเรียนไม่จบแล้ว ยังเคยติดยาเสพติด มีอาชีพที่ใช้แรงงาน เขาเป็นตัวละครที่ถูกสังคมทำร้ายและไม่ให้โอกาสแก้ตัว ด้วยภาพของการเป็นคนชู้ชโมย เคยติดยา แม้แต่คนในครอบครัวก็ไม่เชื่อถือ จะเห็นได้จากเมื่อมีเงินหาย ทุกคนก็ลงความเห็นว่าเป็นฝีมือเขา

ค่าไท (ชิงช้าชาลี) เป็นคนต่างจังหวัดที่เข้ามาเรียนต่อในกรุงเทพฯ เขาจึงได้รับการนำเสนอภาพของคนบ้านนอก เขย เจียมเนื้อเจียมตัว การใช้ภาษาท้องถิ่นในการพูดคุยกับคนที่มาจากท้องถิ่นเดียวกันสื่อถึงพื้นเพของเขา

นอกจากนี้ เขาเป็นคนหน้าตาดี มีบทสนทนาของตัวละครอื่น พาดพิงถึงรูปร่างหน้าตาของเขาว่า

"ดูๆ เอียงเขาก็หล่อไม่เบาอะลี้ ถ้าไม่ติดมาดเซ่อๆ ช่างๆหละก็คงจะดูเหมือนคนกรุงแน่นอนเลย"

การันต์ (ชิงช้าชาลี) เป็นคนหน้าตาดี สื่อผ่านบทสนทนาของชาลีว่า

"แหม... พี่หล่อยิ่งกะพระเอกหนึ่ง นึกว่าคนกรุงเทพฯซะอีกที่แท้ก็บ้านเดียวกัน"

นิรันดร (เทพบุตรสุดเวหา) เป็นชายหนุ่มหน้าตาดี สุขภาพเรียบร้อย แต่เนื่องจากไม่มีใครรู้ประวัติความเป็นมาของเขา จึงทำให้เขามีบุคลิกกลับในสายตาตัวละครอื่น ถูกมองว่าเป็นคนไม่มีหัวนอนปลายเท้า แต่ในสายตาผู้ชมเขาคือวีรบุรุษที่เก่งกาจและมีอำนาจเหนือตัวละครอื่นๆ

กลุ่มที่ 3 กลุ่มตัวละครสูงอายุ

ตัวละครในกลุ่มนี้ จะมีสถานภาพทางสังคมค่อนข้างต่ำ มีเพียง 2 คนคือ พร และแป๊ะ

พร (ศิระมาร) เป็นชายสูงอายุ เป็นพ่อบ้านใหญ่คอยดูแลความเรียบร้อยในบ้าน สถานภาพของพรถูกสื่อผ่านการแต่งกาย คำสรรพนาม กิริยาท่าทาง ที่อยู่ในสถานะต่ำกว่าปิลันธา และปิติ

แป๊ะ (เกิดแต่ตม) เป็นชายชราชาวจีน พุดไม่ชัด ปากจืด ชีบ้น แต่ก็ เป็นคนปากร้ายใจดี วันทั้งวันกิจกรรมของแป๊ะ ก็คือการอยู่หน้าเตา ทำอาหาร ชาย และมักจะชอบเอะอะโวยวายอยู่เสมอ

6.2 ตัวละครเอกหญิง

จากการพิจารณาศิลปะภาพของตัวละครหญิง พบว่าได้รับการนำเสนอ ดังนี้ กลุ่มแรก แก่น กล้า ไม่กลัวใคร กลุ่มที่ 2 เป็นผู้หญิงทำงาน คล่องแคล่ว กลุ่มที่ 3 เป็นแม่บ้าน สงบเสงี่ยม เรียบร้อย อ่อนโยน ทั้งสามกลุ่มแรกนี้ จะเป็นตัวละครที่มีอายุน้อย และหน้าตาดีแทบทั้งสิ้น ส่วนกลุ่มที่ 4 เป็นกลุ่มตัวละครวัยสูงอายุ โดยมีรายละเอียดดังนี้

กลุ่มที่ 1 แก่น กล้า ไม่กลัวใคร

กานติมา (คุณหญิงจอมแก่น) ถูกนำเสนอบุคลิกภาพความเป็น "เด็ก" และความแก่น สะท้อนผ่านพฤติกรรมต่างๆ คือ ปั่นต้นไม้ มีกิริยาไม่เรียบร้อย

จากบริบทของละคร กานติมาเป็นตัวละครที่มีสถานภาพสูง คือเป็นหม่อมราชวงศ์หญิง มีพี่เลี้ยงและแม่นมคอยดูแล มีครูพิเศษมาอบรมกิริยามารยาท

กานติมาเป็นคนสวย โดยเฉพาะเมื่อถูกจับแต่งตัวเป็นผู้หญิง จนอินท-ชรินทร์ยังกล่าวว่า

"ไม่น่าเชื่อเลยนะว่า พอเด็กจรจัดสลัดคราบซุ่มโปงออกมาจะกลายเป็นชินเดอเรลล่า"

มิ่งโกมุก (เกิดแต่ตม) เป็นคนแก่น ไม่กลัวใคร ปากกล้า ช่างพูดช่างเถียง คล่อง ละครนำเสนอภาพของมิ่งโกมุกตั้งแต่เด็กจนเป็นสาว ช่วงวัยที่แตก

ต่างกันไปของเธอถูกสื่อผ่านการแต่งกาย เช่น จากชุดนักเรียนผูกคอของฉัภม
เปียมาเป็นชุดมัธยมปลาย ฉัภม จนมาเป็นสาวเป็นนักเรียนแพทย์ และจากการ
แสดงกิริยากระโดดกระเดกซุกซน ก็สงบเสงี่ยมขึ้น คือเปลี่ยนไปตามวัยนั่นเอง
มิ่งโกมุก เป็นเด็กสาวหน้าตาดีอีกคนหนึ่ง จากการสื่อความหมาย
ผ่านบทสนทนาของตัวละครอื่น เช่น

"มิ่งหน้าเหมือนแม่มาก แม่เขาสาวๆ ก็สวยอย่างนี้แหละ"

แหวน (แม่พลอยหุง) เป็นตัวละครเอกหญิงที่มาจากชนชั้นต่ำ (Lower
class settings) โดยสื่อผ่านทางกิริยาคำพูดและความประพฤติ แหวนมักจะ
พูดจาโผงผาง ไม่ยอมใคร ปากร้ายพูดจาหยาบคายที่เป็นลักษณะของชนชั้นต่ำ
การสื่อความหมายทางภาพที่สะท้อนถึงบุคลิกและอุปนิสัยของแหวน คือ
การแต่งกาย โดยแหวนมักจะแต่งตัวโป๊ โดยไม่คำนึงถึงกาลเทศะ

แหวน เป็นหญิงสาวที่หน้าตาดี รูปร่างดี สื่อผ่านจากบทสนทนาเช่นกัน

"เมี่ยคุณหมอปวเรศนี่สวยดีนะคะ ดูซิคะหูน้ก็ดูดีออก"

"เมี่ยหมอนี้ทั้งสวยทั้งเก่งเลยนะคะ รู้จักพูดชักจูงใจ"

วัลย์ชาลี (ชิงช้าชาลี) เป็นหญิงสาวหน้าตาดี เป็นตัวของตัวเอง
ร่าเริง แก่นแก้ว เป็นคนบุคลิกเข้มแข็งไม่ยอมใคร
บทสนทนายระหว่างกรองทองและแก้วกาญจน์กล่าวถึงวัลย์ชาลีว่า

กรองทอง : "แม่คนเล็ก ไม่เหมือนพี่ ๆ หรอกนะ นัยน์ตาฉลาด ทำ
ทางไม่ใช่เล่น ถ้าเป็นมะนาวก็เปรี้ยวจัดสมใจเชียว
หละ"

แก้วกาญจน์ : "ห่วงก็คนนี่แหละคะ"

กรองทอง : (พูดอย่างมั่นใจ) "คนนี่แหละที่ไม่ต้องห่วง"

สะท้อนว่าเธอเป็นคนคล่องแคล่ว ซึ่งจะทำให้เอาตัวรอดในสังคมได้

กลุ่มที่ 2 ผู้หญิงทำงาน คล่องแคล่ว

การบูร (ขามเมื่อลมพัดทวน) เป็นผู้หญิงทันสมัย ร่าเริง อัจฉริยะดี เป็นกันเอง และเป็นผู้หญิงที่สวยงาม ใครเห็นใครก็รัก ตัวละครอื่นกล่าวถึงความสวยของการบูรว่า

"รู้ว่าเมียตัวเองสวยอย่างนี้ยังปล่อยให้มาเที่ยวคนเดียว ไม่รู้จักตามมาคุม... คุณบูรก็ออกจะน่ารัก"

อนุช (นางฟ้ากับซาตาน) เป็นคนอัจฉริยะดี เป็นที่รักและชื่นชอบแก่ผู้พบเห็น บทสนทนาของตัวละครอื่นที่กล่าวถึงอนุชที่บ่งบอกถึงบุคลิกของเธอ เช่น

"เธอคล่องแคล่วนะคะ ฉลาดเฉลียว แล้วมีสัมมาคารวะอีก"

นอกจากนี้เธอยังเป็นผู้หญิงหน้าตาดี ตัวละครอื่นกล่าวถึงอนุชว่า

"รูปสวย รวยวิชา มารยาทงาม น่าใจดี นุชมีครบทุกอย่าง"

ซึ่งด้วยคุณสมบัตินี้เองที่ทำให้มีชายหนุ่มมาติดพันอนุชมากมายหลายคน

วรุณยุพา (คุณหญิงพวงแข) ด้วยความที่ต้องต่อสู้เอาตัวรอดในวัยเด็ก จึงทำให้เธอเป็นคนจัดจ้านไม่กลัวใคร คล่องแคล่ว แต่ก็เป็นคนมีสัมมาคารวะอ่อนโยนต่อผู้ใหญ่

การเปลี่ยนแปลงฐานะของวรุณยุพาว่าเป็นผู้ใหญ่ชั้น มีการศึกษาสูงชั้น ถูกสื่อผ่านเครื่องแต่งกายและทรงผม และอากัปกิริยาที่สงบสงัดเรียบร้อยชั้น

วรุณยุพา เป็นเด็กสาวหน้าตาดี สะท้อนผ่านคำพูดของตัวละครอื่นว่า

"เด็กหน้าตาดีอย่างนี้ ปล่อยให้ไปนั่งคนเดียวได้ยังไง"

คลเมขลา (คนละโลก) เป็นหญิงสาวสวย เกิดในตระกูลที่ดีมีฐานะ ร่าเริง เป็นคนหยิ่ง มักจะปรากฏภายในชุดทำงานกระโปรงสั้นทันสมัย สื่อถึงการเป็นผู้หญิงทำงาน คล่องแคล่ว รวมกับภาพห้องทำงานใหญ่โตสื่อถึงตำแหน่งหน้าที่การงานของเธอที่อยู่ในระดับผู้บริหารโรงแรม

สาววิณี (ดวงใจแม่) เป็นหญิงสาวสวย คล่องแคล่ว ทำงานเก่งทันสมัย โดยสะท้อนผ่านการแต่งกายด้วยชุดทำงานอันทันสมัย รวมทั้งจากสถานที่ทำงาน

ปิลันธา (ศิระมะมาร) เป็นผู้หญิงสวย ทันสมัย มั่นใจในตัวเอง ถึงแม้เธอจะไม่ได้ทำงานนอกบ้าน แต่เธอก็เป็นสาวสังคม มีบุคลิกคล่องแคล่ว ปราดเปรี้ยว มีผู้คนกล่าวถึงเธอเปรียบเทียบกับวิณีว่า

"ไม่เคยได้ยินชื่อในข่าวสังคมเลย คงไม่มีอะไรน่าสนใจ ไม่เหมือนปี่รายนั้นทั้งสวยทั้งฉลาดปราดเปรี้ยว หนุ่มๆตอมกันหึง มีข่าวชู้ชู้บับในคอลัมน์สังคมไม่เว้นแต่ละวัน"

สุภัควดี (เทพบุตรสุดเวหา) เป็นหญิงวัยกลางคน บุคลิกดี เพราะทำงานในตำแหน่งผู้บริหารโรงแรม มักปรากฏกายในชุดสุททำงานที่ทันสมัย ดูคล่องแคล่ว

กลุ่มที่ 3 เป็นแม่บ้าน สงบเสงี่ยม เรียบร้อย อ่อนโยน

รสนา (แม่พลอยหุง) ไม่ได้ทำงานนอกบ้าน เธอจึงมีหน้าที่เป็นแม่บ้านคอยดูแลสามีและลูก แต่เป็นการทำงานบ้านที่มีสถานภาพค่อนข้างสูง เพราะมีลูกมือคือแหวน และมีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกและเครื่องครัวที่ทันสมัย

โบว์ (ดวงใจแม่) หญิงสาวสวย เรียบร้อย อ่อนหวาน เป็นคนเงียบเก็บตัว สิ่งเหล่านี้แสดงออกผ่านทางกิริยาท่าทาง บุคลิก คำพูด และน้ำเสียงที่นุ่มนวลอ่อนหวานของโบว์

ผู้ที่พบเห็นโบว์ ได้กล่าวถึงบุคลิกภาพของโบว์ว่า

"สวย หวาน งดงาม ตาคม จมูกโด่ง น่ารักมากเลยนะจ๊ะพี่"

วิฬาริ (ศิระษะมาร) หญิงสาวสวยน่ารัก สงบเสงี่ยมอ่อนโยน มีบุคลิก-
ภาพที่นุ่มนวลน่าทูลนอม น่าปกป้อง เป็นภาพตัวละครที่ตรงกันข้ามกับปิลินธวาโดย
สิ้นเชิง

โสวรรณ (เกิดแต่ตม) หน้าตาดี สุภาพอ่อนโยน อัจฉริยะดี ด้วยเหตุ
นี้จึงโกมทุจึงชอบมาหาเธอ เพราะโสวรรณทำให้รู้สึกอบอุ่นเหมือนเป็นแม่ได้

ช่อมาลี และ บุหงาส่าหรี (ชิงช้าชาลี) เป็นเด็กสาวที่มีบุคลิกเรียบง่าย
เรียบร้อยอ่อนโยน โดยเฉพาะบุหงาส่าหรีจะชอบทำครัว ทำขนม และมักจะใจ
อ่อน ร้องไห้เก่ง

กลุ่มที่ 4 ตัวละครวัยสูงอายุ

คุณหญิงพวงแข ความสุภาพอ่อนโยนของคุณหญิงพวงแขถูกสื่อทางกิริยา
อันสงบเสงี่ยม สีหน้าและน้ำเสียงที่นุ่มนวลอ่อนโยน แสดงถึงความเป็นผู้ใหญ่ใจดี
มีบ้านช่องใหญ่โตโอโถงมีบริวารรับใช้มากมาย ซึ่งช่วยเสริมสถานภาพ

กรรองทอง (ชิงช้าชาลี) เป็นตัวละครวัย 60 ปีเศษ เป็นคนหน้าแคระพ
ใจดี มีฐานะดีมีทรัพย์สินสมบัติไม่ถือตัว แต่ก็เป็นคนทันสมัย สามารถพูดคุยให้คำ
ปรึกษากับหลายๆ ที่กำลังอยู่ในวัยรุ่นได้แทบทุกเรื่อง

สาย (ดวงใจแม่) ผู้หญิงบ้านนอกวัยกลางคน ไม่มีการศึกษา ชื่อๆ มี
อาชีพเป็นชาวสวน ยากจนสกปรก มีการสื่อถึงภูมิหลังและการศึกษาของสายเช่น
ฉากที่สายกินข้าวด้วยมือและสาววิณีดูให้ใช้ช้อนล้อม แต่สายใช้ช้อนล้อมไม่เป็นจน
ข้าวหกเลอะเทอะ แสดงให้เห็นว่าสายเป็นคนบ้านนอกไม่มีการศึกษา ทำให้ไม่
ชินกับวัฒนธรรมอันเป็นสากลปฏิบัติทั่วไป

ศรีวัน (ดวงใจแม่) หญิงวัยกลางคนที่มีความรักที่มากพอ ถึงแม้ว่าจะตาบอด แต่ก็เป็นคนอ่อนโยน พุดจาไพเราะ

7. ลักษณะนิสัยใจคอ

การศึกษาลักษณะนิสัยใจคอของตัวละคร ทำให้สามารถจำแนกตัวละครออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ๆ ตามการแสดงออกทางด้านลักษณะนิสัยของตัวละคร คือ กลุ่มที่มีลักษณะนิสัยดีอย่างสมบูรณ์แบบ กลุ่มที่มีลักษณะนิสัยร้ายอย่างสมบูรณ์แบบ สองกลุ่มนี้จัดเป็นตัวละครที่มีนิสัยด้านเดียว [typed character] ผู้ชมสามารถคาดเดาการกระทำของตัวละครกลุ่มนี้ได้ และสุดท้ายคือกลุ่มที่มีลักษณะนิสัยซับซ้อน [round character] โดยมีรายละเอียดของแต่ละกลุ่มดังนี้

ตัวอย่างสมบูรณ์แบบ

ตัวละครในกลุ่มนี้จะมีลักษณะนิสัยในด้านบวกทุกด้าน เป็นที่ยอมรับตามบรรทัดฐานของสังคม และไม่ว่าจะเปลี่ยนเวลา สถานที่ เหตุการณ์ สภาพแวดล้อมไปเป็นเช่นใด นิสัยก็ยังคงที่ไม่เปลี่ยนแปลง เป็นลักษณะของตัวละครด้านเดียว [typed character] ตัวอย่างของตัวละครในกลุ่มนี้ ได้แก่

ซ่ง (ฮามเมือลมพัดหวาน) เป็นคนใจอ่อน ใจดี ที่เกรงใจ ไม่ชอบยุ่งเรื่องคนอื่น เป็นสุภาพบุรุษ และรู้ว่าอะไรควรไม่ควร เช่น ถึงแม้ว่าเขาจะรักการบูร แต่เมื่อทราบว่าเธอแต่งงานมีครอบครัวแล้ว เขาจึงพยายามตัดใจ

อนุจิต (คุณหญิงพวงแข) มีความรับผิดชอบ กตัญญู เป็นสุภาพบุรุษ สิ่งที่แสดงความกตัญญูของอนุจิตคือ การรักและเอาใจใส่คุณหญิงพวงแขผู้เป็นป้า ความเป็นคนใจดีและเป็นสุภาพบุรุษ สะท้อนผ่านฉากที่เขาไปช่วยคนแก่ถือของ และจูงข้ามถนน

ปวเรศ (แม่พลอยหุง) เป็นคนจิตใจดี มีอุดมการณ์ มีความรับผิดชอบ เห็นได้จากเมื่อเขาได้เสียดกับแหวน เขาก็จัดระเบียบนสรสและเลี้ยงดูแหวนเป็นภรรยา ความเป็นคนจิตใจดีเห็นแก่ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว สะท้อนผ่านบทบาทของเขาที่ตั้งใจไปทำงานในชนบทที่ขาดแคลนหมอเพื่อช่วยเหลือชาวบ้าน

ปรีก (เกิดแต่ตม) เป็นคนขยัน เรียบเก่ง หนักเอาเบาสู้ ทำงานหาเงินเลี้ยงตัวเอง ใฝ่ดีซื่อตรง มีความกตัญญูต่อพ่อแม่และผู้มีพระคุณ เช่น โสวรรณ นอกจากนี้ เขายังเป็นสุภาพบุรุษ โดยผ่านมุมมองเกี่ยวกับบทบาททางเพศว่า

"เราไม่ควรเอาเปรียบผู้หญิงนะ เพราะเค้าเป็นเพศที่อ่อนแอกว่า เราควรให้เกียรติเค้า เพราะเค้าก็เป็นมนุษย์ปุถุชนเหมือนกับเรา"

อนัญชนินทร์ (คุณหญิงจอมแก่น) เป็นคนมีน้ำใจ ซึ่งสื่อผ่านฉากการช่วยเหลือผู้อื่น เช่น การช่วยเหลือกานติมา เพราะคิดว่าเธอเป็นเด็กจรจัด

นรินทร์ (เทพบุตรสุดเวหา) เป็นตัวละครที่เป็นสัญลักษณ์ของความดีและการผดุงความยุติธรรม เขาเป็นตัวละครด้านเดียวเพราะการเป็นคนดี มีน้ำใจ คอยช่วยเหลือปกป้องผู้ที่ทำความดี เมื่อถูกศติประภาเข้าใจผิดหรือถูกนพเดชทำร้ายเขาก็ไม่ตอบโต้

คำไท (ชิงช้าชาลี) เป็นคนจริงใจ รักเพื่อน มีความปรารถนาดีต่อผู้อื่นเสมอ เช่น การคอยช่วยเหลือปาล์มที่ขาพิการจากอุบัติเหตุ และไม่เคยผูกใจเจ็บที่เคยได้รับการดูถูกกลั่นแกล้งจากปาล์มมาก่อน

พร (ศิระฆะमार) เป็นคนใจดีมีเมตตา ใจอ่อนซึ่งสังสาร ความเป็นคนจิตใจดีของพร สะท้อนผ่านคำพูดของเขา ที่มักจะตักเตือนปิลันชาด้วยความหวังดี

"คุณหนูคิดหน้าคิดหลังให้ดีนะครับ ชีวิตคนไม่ใช่ฝึกใช้ปลา ลุงพรไม่อยากจะให้คุณหนูทำบาปไปมากกว่านี้"

อนุช (นางฟ้ากับซาตาน) เป็นคนอหิชาตย์ดี เป็นที่รักและชื่นชอบแก่ผู้พบเห็น มีสัมมาคารวะและกตัญญู สะท้อนผ่านโครงเรื่องที่เธอต้องเสียสละเพื่อครอบครัวโดยการแต่งงานกับกร้าว การเป็นคนดีมีน้ำใจ สะท้อนผ่านบทสนทนาของตัวละครอื่น เช่น

"คุณอนุช เธอเป็นคนดีนะคะ ว่างๆ เธอก็เข้าครัวทำกับข้าว อะไรที่ไม่เป็นระเบียบ เธอก็ช่วยจัดช่วยเก็บ พุดจาก็ไผ่เราะ ไม่ถือเนื้อถือตัวเลย"

วรุษยุพา (คุณหญิงพวงแข) เป็นคนฉลาด มีความกตัญญู อดทน และไม่ถือตัว สะท้อนผ่านฉากที่เธอร่วมกินข้าวกับคนรับใช้ในบ้าน แม้ว่าจะเปลี่ยนแปลงฐานะมาเป็น "คุณหนู" แล้วก็ตาม

วิรัชชาลี (ชิงช้าชาลี) เป็นคนช่างคิดช่างฝัน ฉลาด ใจร้อน กล้าหาญ มองโลกในแง่ดี ชอบช่วยเหลือผู้อื่น เช่นการช่วยเหลือและให้กำลังใจปาล์มซึ่งท้อแท้ต่อชีวิต จนปาล์มสามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ

โบว์ (ดวงใจแม่) เป็นคนจิตใจดี ชอบช่วยเหลือผู้อื่น จากพฤติกรรมที่โบว์คอยช่วยเหลือดูแลสาย ช่วยสาววิณีปกปิดฐานะที่แท้จริง นอกจากนี้ยังสื่อผ่านบทสนทนาของตัวละครอื่นที่กล่าวถึงลักษณะนิสัยของโบว์ เช่น

"คุณเป็นคนมีเมตตา ถ้าใครได้คุณเป็นแฟนคงโชคดี"

"คุณคิดจะช่วยเหลือผู้คนที่ตกทุกข์ได้ยากไหม เพื่อจะรักษาคนจนฟรีๆ"

คลเมขลา (คนละโลก) เป็นคนมีน้ำใจ และมองโลกในแง่ดี เช่นการให้ความช่วยเหลือผู้ที่มีฐานะต่ำกว่า และมักจะมองผู้อื่นในแง่ดีเสมอ

กรองทอง (ชิงช้าชาลี) เป็นคนมีเมตตา มักให้อภัยในความผิดพลาดของลูกหลาน ให้ความรักและอบรมหลานในสิ่งที่ถูกต้อง ควร ตลอดจนส่งเสริมความสามารถเฉพาะตัวของลูกหลาน

คุณหญิงพวงแข เป็นผู้ใหญ่ที่มีเมตตา จิตใจดี ฉลาด มีความสุขุม รอบคอบตามลักษณะของผู้ใหญ่ซึ่งผ่านโลกมามาก

นอกจากนี้ เธอยังมักจะช่วยเหลือให้คำปรึกษาแนะนำกับลูกหลาน และบุคคลอื่นๆ เพราะเธอเข้าใจในปัญหาของผู้อื่นอีกทั้งยังช่วยหาทางออกให้อีกด้วย

รสนา (แม่พลอยหุง) เป็นคนมีเหตุผล มีเมตตา จิตใจดี จากการที่เธออุปการะและส่งเสริมแหวน และเปิดโอกาสให้แหวนมีชีวิตที่ดีขึ้น ถึงแม่แหวนจะมีสถานะเป็นคนรับใช้ของเธอ แต่เธอก็ส่งเสริมทั้งทางด้านการศึกษา อบรม ตักเตือน เรื่องการวางตัวกิริยามารยาท เมื่อแหวนจะแยกตัวเพื่อไปใช้ชีวิตคู่กับ ปวเรศ เธอก็สนับสนุน

โสภาวรรณ (เกิดแต่ตม) เป็นคนมีความกตัญญูและรักน้อง จิตใจโอบอ้อม อารี มีตัวละครอื่นกล่าวถึงเธอ เมื่อเธอต้องไปเป็นเมียเก็บเสียว่า

"คุณบีเป็นคนดี ข้าก็รู้สึกเสียดายนิดหน่อยหว่า ข้าอยากให้คุณบีเจอกับคนดีๆ จริงจังด้วย"

รายชื่ออย่างสมบูรณ์แบบ

ตัวละครกลุ่มนี้จะมีคุณสมบัติในด้านลบทุกด้าน ผิดไปจากบรรทัดฐานของสังคม และไม่ถูกต้องตามศีลธรรมจริยธรรม โดยลักษณะนิสัยนี้จะคงที่ตั้งแต่ต้นจนจบ จัดเป็นตัวละครด้านเดี่ยว [typed character] โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

กาวินต์ (ชิงช้าชาลี) เป็นคนที่มีความทะเยอทะยาน ฉลาดแกมโกง ไม่จริงใจ ชอบเอาเปรียบผู้อื่น นอกจากนี้กาวินต์ยังมักจะโกหก เพื่อปิดบังฐานะที่แท้จริง อุปนิสัยของกาวินต์ ยังได้ถูกอธิบายผ่านบทสนทนาของตัวละครอื่นคือ

"แกมันคนทะเยอทะยานจริงๆนะ เมื่อไหร่แกจะพอซะที"

"ผิดหรือไม่ผิด บาปหรือไม่บาป เอ็งรู้้อยู่แก่ใจดี เพราะเอ็งเป็นคน

ฉลาด ฉลาดแกมโกงซะด้วย เอ็งอย่าเอาความฉลาดของเอ็งไป
เอาเปรียบคนอื่นเค้าก็แล้วกัน"

สาวิณี (ดวงใจแม่) เป็นคนมีนิสัยก้าวร้าว เอาแต่ใจตัวเอง ออกตัณญา
ต่อแม่ มักจะกราดเกรี้ยว ตวาดแม่ และใช้คำพูดต่างๆที่ทำร้ายจิตใจแม่ เช่น
"ถ้าจะให้ฉันปลื้มใจในตัวแม่ปลื้มใจในบ้านหลังนี้ฉันปลื้มใจไม่ลงจริงๆ
"แม่อยู่ได้ก็เพราะแม่เป็นแบบนี้ แล้วฉันล่ะ จะต้องทนอยู่สภาพต่างๆ
อย่างนี้ไปจนตลอดชีวิตเธอ"

นอกจากนี้สาวยังหยิ่ง หัวสูง ทะเยอทะยาน ยึดติดกับวัตถุ การที่
สาวอยากจะแต่งงานกับศิริวัฒน์ เพราะเขาเป็นผู้ชายฐานะดี มีเกียรติ

ปิลันธา (ศิระฆะमार) เป็นคนมั่นใจในตัวเอง ไม่เคยยอมแพ้ใคร เห็น
แก่ตัว ก้าวร้าว เอาแต่ใจตัวเอง ช้อจฉา และโหดร้าย จากการทำเธอต้องฆ่า
คนเพื่ออาศัยเลือดคนเพื่อเลี้ยงชีวิต อุปนิสัยของเธอถูกสื่อผ่านบทสนทนาที่มีต่อพร
"แล้วป้ออยากทำเสียเมื่อไหร่ล่ะคะคุณลุง ป้าทำเพราะป้อับจนหนทาง
ต่างหาก ถ้าป้าไม่ทำ ป้าก็ต้องตาย สัตว์มันยังฆ่าสัตว์ด้วยกันเพื่อความ
อยู่รอดของมันเอง ป้าก็ต้องกินเลือดคนด้วยกัน เพื่อความอยู่รอดของ
ป้าเหมือนกัน"

กานน (คนละโลก) เป็นคนโรคจิต โหดเหี้ยม ความโหดร้ายของเขา
มีทั้งการทำทารุณกรรมทางเพศ ช่มชู้ ฆ่าคนตายเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้เขา
ยังช้อจฉา ดูถูกดูแคลนคนอื่น มีความคิดอย่างรุนแรงในเรื่องการแบ่งแยกชนชั้น

ปุราณ (คนละโลก) เป็นนักพนันตัวงม มัวเมาในอบายมุขแล้วยังจมไม่
ลง เล่นพนันจนหมดเนื้อหมดตัว ภาพความหรุหราบที่ฉาบอยู่ภายนอกเป็นเพียง
เปลือก เขาเป็นคนเห็นแก่ตัว แต่งงานกับคลเมชลา ก็เพื่อปกกลอกทรัพย์สมบัติ
และขายเธอให้กับชิเบต

บทบาทผสมผสาน

ตัวละครกลุ่มนี้ จะมีลักษณะนิสัยหลายๆด้านอยู่ในตัวเอง กล่าวคือ มีทั้งด้านดีและด้านร้าย จัดเป็นตัวละครซับซ้อน [round character] โดยมีรายละเอียดดังนี้

กร้าว (นางฟ้ากับซาตาน) อุปนิสัยด้านดีของกร้าวคือ เป็นคนมีน้ำใจ มีคุณธรรม ซึ่งถูกสื่อผ่านฉากที่ เขามักจะช่วยเหลือผู้อื่นอยู่เสมอ

อุปนิสัยด้านร้ายของเขา คือ การก้าวร้าวรุนแรงต่ออนุช เสมอ โดยเฉพาะด้านคำพูด และการมุ่งทำลายครอบครัววิชเวทย์ ซึ่งเกิดจากความกดดันภายในจิตใจที่พ่อและแม่ของตนต้องตายเพราะพ่อของอนุช แต่เขาก็แสดงความร้ายเฉพาะบุคคลบางคน (เช่นอนุช) เพราะโดยพื้นฐานด้านจิตใจ เขาเป็นคนดี

ชิเบต (คนละโลก) มีอุปนิสัยด้านดีคือ เป็นคนกตัญญู มีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น

อุปนิสัยด้านร้ายของเขา คือ เขาโหดร้าย และมีอาชีพค้ายาเสพติด โดยไม่คำนึงถึงกฎหมายและศีลธรรม เพราะโครงสร้างทางสังคมศักดินาที่ละครนำเสนอปิดกั้นไม่ให้เขาได้เลื่อนชั้นทางสังคมโดยวิธีที่ถูก และการถูกกดดันจากผู้ที่อยู่ในชนชั้นสูง แต่โดยพื้นฐานของชิเบตแล้ว เขาเป็นคนดี

ปิติ (ศิระมาร) อุปนิสัยด้านดีของเขา คือ เป็นคนจิตใจดี มีเมตตา กรุณา สะท้อนผ่านการแสดงความรักความเมตตาต่อหลานสาวทั้งสอง คือปิลันธา และวิฬาร้อย่างเท่าเทียมกัน

อุปนิสัยด้านร้ายของเขาแสดงออกโดยการช่วยเหลือปิลันธา เพราะเป็นการส่งเสริมให้ปิลันธาฆ่าคน ในเบื้องต้นเป็นเพราะความรักและสงสารหลาน รวมถึงต้องการเป็นคนเก่งทางด้านวิชาชีพ (แพทย์และนักวิทยาศาสตร์) ไม่ว่าจะเป็นการผ่าตัดต่อศิระหรือการคิดค้นน้ำยาสูตรพิเศษให้กับปิลันธา แต่ต่อมาภายหลังเป็นเพราะ เขาถูกควบคุมจากอำนาจจิตของปิลันธา

มิ่งโกมุท (เกิดแต่ตม) เป็นตัวละครที่มีการแสดงออกทั้งรักโลก โกรธหลง เป็นเด็กดี ชยัน ตรงไปตรงมา แต่ก็เกือบจะเสียคนหลายครั้ง เนื่องจากสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี แต่เธอก็รอดพ้นจากสิ่งเหล่านั้นมาได้ นอกจากนี้ เธอเคยต่อว่าแม่ด้วยอารมณ์ แต่ก็ เป็นเพียงส่วนเดียวที่เธอแสดงออก เนื่องจากอารมณ์น้อยใจแม่เพราะคิดว่าแม่ทอดทิ้ง ต้องถูกผู้คนดูถูกว่าเป็นลูกไม่มีพ่อแม่

แหวน (แม่พลอยหุง) อุปนิสัยด้านดีของแหวน คือเป็นคนจริงใจ ชยันอดทน เป็นแม่บ้านแม่เรือน ซื่อสัตย์

อุปนิสัยด้านร้ายของแหวนคือ เป็นคนโง่งมงาย ปากร้าย หยาบคาย แหวนมักจะหึงปวเรศ และไม่ค่อยรู้จักกาลเทศะ แหวนมักทะเลาะกับผู้อื่นเสมอ เนื่องจากพื้นเพของแหวนมาจากชนชั้นล่าง สิ่ง que แสดงออกมาจึงเป็นลักษณะของชนชั้นล่าง แต่โดยพื้นฐานด้านจิตใจแล้วแหวนได้รับการนำเสนอว่าเป็นคนดี

ปาล์ม ตอนแรกทำตัวเป็นเด็กมีปัญหา เนื่องจากต้องการเรียกร้องความสนใจจากพ่อแม่ ซึ่งทะเลาะกันเสมอเพราะพ่อเขามิ่เมีย้อย เขาจึงใช้ชีวิตอย่างเสเพล ฟุ่มเฟือย ไร้แก่นสาร เอาแต่เที่ยวเตร่ ไม่เรียนหนังสือ กินเหล้าเมายา ซึ่งมอเตอร์ไซด์ จนเกิดอุบัติเหตุทำให้น้องสองคนต้องตาย ตัวเองต้องพิการตลอดชีวิต จากสาเหตุนี้จึงทำให้เขาคิดได้และกลับตัวใหม่ เพราะโดยพื้นฐานแล้ว เขาก็เป็นคนดี

มารุต (เกิดแต่ตม) เคยทำตัวเลวร้ายทั้งหนีเรียน ติดยา ซโมยของติดคุกเพราะความเป็นวัยรุ่นและความเซ่มงวดของทางบ้าน เมื่อเขากลับตัวสังคมก็ยังไม่ให้โอกาส ภาพของความเป็นคนเลวยังติดตัวเขา แต่เขาก็ยังเป็นคนกตัญญู จิตใจดี คอยดูแลพ่อยามเจ็บป่วย

แป๊ะ (เกิดแต่ตม) เป็นคนปากร้าย ใจดี ชอบดูลูกหลาน และมักทำตัวล่าเอียง เพราะโกรธลูกคือมารุตและมาลี เลยทำให้อคติกับมิ่งโกมุทไปด้วย แต่ไปรักลูกชายคนโตและหลานชายมาก แต่ภายหลังเมื่อรู้ว่าใครเป็นอย่างไร จึง

เปลี่ยนความคิด แม้จะเป็นตัวละครที่มีพัฒนาการคนหนึ่ง

กล่าวโดยสรุป ในส่วนของสิ่งที่ปรากฏ หรือสิ่งที่สื่อมวลชนให้คำนิยาม ในด้านคุณลักษณะทางประชากรของตัวละครเอก มีการนำเสนอตัวละครเอกหญิง มากกว่าตัวละครเอกชาย ตัวละครเอกจะมีอายุอยู่ในวัยหนุ่มสาวมากที่สุด ส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี ในด้านอาชีพพบว่าตัวละครเอกเป็นนิสิตนักศึกษา มากที่สุด และตัวละครหญิงได้รับการนำเสนอว่าไม่มีอาชีพมากกว่าตัวละครชาย ตัวละครเอกส่วนใหญ่ทั้งชายและหญิงจะเป็นโสด สถานภาพทางสังคมจะมีหลากหลาย โดยส่วนใหญ่ตัวละครจะอยู่ในชนชั้นกลางจนถึงชนชั้นสูง มีการย้ายถิ่นฐานของตัวละครเอกบ้างโดยเฉพาะในวัยหนุ่มสาวเพื่อการศึกษา ในด้านบุคลิกภาพของตัวละครเอกชายจำแนกออกเป็น กลุ่มที่มีบุคลิกภาพสมบูรณ์แบบกลุ่มที่หล่อแต่ต่ำต้อย ต้องเจียมเนื้อเจียมตัว และกลุ่มตัวละครสูงอายุ ส่วนตัวละครเอกหญิงจำแนกออกเป็น กลุ่มที่สวยงาม แก่นกล้า ไม่กลัวใคร กลุ่มที่เป็นผู้หญิงทำงาน คล่องแคล่ว กลุ่มที่เป็นแม่บ้าน เรียบร้อย สงบเสงี่ยม ในสามกลุ่มแรกนี้จะหน้าตาดี และกลุ่มผู้สูงอายุ ในด้านลักษณะนิสัยใจคอ ทั้งตัวละครเอกชายและหญิงปรากฏลักษณะนิสัย 3 กลุ่มคือ พวกที่ดื้ออย่างสมบูรณ์แบบ พวกที่ร้ายอย่างสมบูรณ์แบบ และพวกที่มีบทบาทผสมผสาน

การที่ส่วนใหญ่ตัวละครเอกมักจะอยู่ในวัยหนุ่มสาว หน้าตาดีนั้น อาจจะเป็นเพราะตัวละครลักษณะดังกล่าว สามารถดึงดูดความสนใจได้มากกว่าการมีตัวละครเอกที่เป็นเด็ก ผู้สูงอายุ หรือคนหนุ่มสาวที่ซีเห่อ พิกลพิการ เพราะละครเป็นเรื่องบันเทิงและสิ่งเจริญหูเจริญตา

ส่วนการที่ตัวละครเอกมักจะเป็นโสดนั้น เพราะแก่นเรื่องและเนื้อหาของละครโดยส่วนใหญ่เป็นเรื่องรักใคร่ระหว่างหนุ่มสาว คนเป็นโสดย่อมจะมีกิจกรรมและความขัดแย้งเกี่ยวกับประเด็นเรื่องรักมากกว่า ตัวละครเอกที่อยู่ในวัยหนุ่มสาวจึงมักจะต้องเป็นโสดด้วย และตัวละครเอกหญิงควรจะเป็นโสดมากกว่าตัวละครเอกชาย เพราะพรหมจรรย์ถือเป็นคุณค่าประการหนึ่งของผู้หญิง ในบรรดาตัวละครหญิง 22 คน จึงมีเพียงคลเมขลาคนเดียวที่แต่งงานสองครั้ง

สิ่งที่สะท้อนสภาพสังคมในปัจจุบันได้คือ การที่ตัวละครเอกมีการศึกษามากขึ้น ส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี และในระดับที่สูงกว่าปริญญาตรีขึ้นไปก็มีเป็นจำนวนไม่น้อย เพราะปัจจุบันคนในสังคมก็มีการศึกษาสูงขึ้น และให้ความสำคัญกับการศึกษามากขึ้น แม้แต่รัฐบาลก็มีนโยบายที่จะขยายการศึกษาภาคบังคับ หรือการที่คนในปัจจุบันเห็นว่าการจบปริญญาตรีไม่เพียงพอแล้ว ตัวละครเอกในละครโทรทัศน์ จึงต้องให้ความสำคัญกับการศึกษามากขึ้นไปด้วย ไม่ว่าจะเป็นตัวละครในเรื่อง "ชิงช้าชาลี" ที่มุ่งเข้ามาแสวงหาความรู้ในกรุงเทพฯ วรณยูพาในเรื่อง "คุณหญิงพวงแข" หรืออนุชในเรื่อง "นางฟ้ากับซาตาน" ก็จบการศึกษาปริญญาตรีจากต่างประเทศ

ในขณะที่เดียวกัน ยังมีตัวละครจำนวนไม่น้อยที่ไม่มีอาชีพโดยเฉพาะตัวละครหญิง ตัวละครชายมักจะมีอาชีพหรือสิ่งที่แสดงถึงอาชีพมากกว่าตัวละครหญิง และเป็นอาชีพในระดับบริหาร มีเกียรติ ในขณะที่งานของตัวละครหญิงมักเป็นแม่บ้าน คนใช้ เลขาธุการ ประชาสัมพันธ์ โดยเฉพาะงานบ้านนั้นไม่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจเพราะเป็นงานที่ไม่ได้รับค่าจ้าง ในกรณีที่ได้รับค่าจ้างงานแม่บ้านคืองานคนใช้ ซึ่งถือเป็นงานที่มีเกียรติภูมิต่ำ ในขณะที่สภาพสังคมในปัจจุบันผู้หญิงทำงานแทบจะทุกประเภทเคียงบ่าเคียงไหล่กับผู้ชาย ภาพตัวละครเอกที่น่าเสนอจึงเป็นการกำหนดขอบเขตแห่งการรับรู้ของผู้ชมละคร เพื่อสนองต่ออุดมการณ์และค่านิยมในเรื่องบทบาท และสถานะของชายและหญิงในสังคมมากกว่า

ในด้านบุคลิกภาพของตัวละครเอก ระหว่างชายกับหญิงจะแตกต่างกัน ถ้าเป็นตัวละครชายส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องของสถานภาพทางสังคม มีบุคลิกที่ดูดี ร่ำรวย ในขณะที่ตัวละครหญิงส่วนใหญ่จะต้องสวย ความงามของตัวละครหญิงจะดึงดูดตัวละครชายก่อนคุณสมบัติใดๆ ความสวยงามจึงเป็นบุคลิกภาพที่โดดเด่นของตัวละครหญิง

ส่วนใหญ่ตัวละครเอก มักจะได้รับการนำเสนอให้อยู่ในชนชั้นกลางจนถึงชนชั้นสูง ทั้งๆที่ในความเป็นจริง กลุ่มคนส่วนใหญ่ของประเทศคือชนชั้นต่ำ ชาวไร่ชาวนา แสดงว่าเรื่องราวของคนเหล่านั้น ไม่มีความสำคัญพอที่จะเสนอต่อสาธารณชน นอกจากนี้ยังนำเสนอว่า ชนชั้นสูงมีความชอบธรรมในการใช้อำนาจเพื่อกำหนดชีวิตของคนที่ย่ำแย่กว่า ไม่ว่าจะเป็นละครเรื่อง คุณหญิง-

พวงแข คุณหญิงจอมแก่น คนละโลก เกิดแต่ตม ดวงใจแม่ ฯลฯ จะมีการแบ่งแยกในเรื่องชนชั้นและชาติตระกูล สะท้อนว่าสังคมไทยมีพื้นฐานมาจากสังคมศักดินา

ตัวละครที่อยู่ในชนชั้นสูงเหล่านี้มักจะแสดงออกผ่านการแต่งกาย บ้านช่องใหญ่โต เพอร์นิเจอร์หรูหรา การมีคนคอยรับใช้มากมาย ตัวละครเหล่านี้แทบไม่ต้องหยิบจับทำงานบ้านอะไรเอง นอกจากนี้ยังสะท้อนผ่านบทสนทนา เช่น ตัวละครที่เป็น "เจ้า" ก็จะมีการใช้คำราชาศัพท์ที่เป็นการแสดงถึงสถานภาพ

จากการศึกษาพบว่า ไม่ค่อยปรากฏภาพตัวละครเอกที่อยู่ในชนชั้นล่าง ถ้าปรากฏภาพตัวละครเอกในชนชั้นล่าง ก็จะเป็นไปเพื่อแสดงว่า คนกลุ่มนี้ได้มีการเลื่อนชั้นทางสังคม เป็นเพราะว่า สภาพความเป็นจริงในสังคมมีชนชั้น และความแตกต่างระหว่างชนชั้น และตามปกติในสังคมที่มีชนชั้นทุกสังคมจะต้องจัดการกลไกการเลื่อนชั้นทางสังคม (Social Mobility) เอาไว้ให้กับสมาชิก เพื่อป้องกันความคับข้องใจของผู้ที่อยู่ในชนชั้นต่ำ ตัวอย่างของกลไกการเลื่อนชั้นที่มีอยู่จริง ๆ ก็เช่น การขยันหมั่นเพียร การสร้างเสริมความสามารถในการทำงาน การใช้การศึกษา การแต่งงานกับชนชั้นสูง ซึ่งวิธีการเหล่านี้บางวิธีก็มีปรากฏใช้ในการเลื่อนชั้นทางสังคมของตัวละครเอก นอกจากนี้ยังมีวิธีการที่ค่อนข้างเพื่อฝันแต่เป็นที่นิยมของผู้ชมก็คือ การค้นพบว่าตัวเองเป็นทายาทเศรษฐีกองมรดกมากมายมหาศาล การเลื่อนชั้นทางสังคมในจินตนาการแบบนี้จะช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดในชีวิตประจำวันของผู้ชม ที่การต่อสู้ดิ้นรนในการจะเลื่อนฐานะทางสังคมของตนนั้น เป็นสิ่งที่ยากเย็นแสนเข็ญ แต่สำหรับชีวิตในละคร จุดมุ่งหมายของตัวละครก็ประสบความสำเร็จโดยใช้เวลาไม่กี่ตอน ถือว่าเป็นการใช้สื่อมวลชนเพื่อหลบหนีการแก้ปัญหาที่เป็นจริง (escapist)

การนำเสนอภาพตัวละครเอกที่อยู่ในชนชั้นสูงหรือการได้เลื่อนชั้นทางสังคมของชนชั้นต่ำไปสู่ชนชั้นสูง จึงช่วยตอบสนองความต้องการของปัจเจกชนที่ไม่สามารถจะบรรลุได้ในโลกแห่งความเป็นจริง ให้สามารถบรรลุเป้าหมายได้ในโลกแห่งจินตนาการ

สิ่งที่ปรากฏหรือเนื้อหาในสื่อ เป็นความหมายที่ถูกสร้างขึ้นมาเป็นแม่แบบทางวัฒนธรรม เป็นการชี้บ่งถึงวิถีชีวิตของคน เช่น ตัวละครเอกจะเป็นคน

ในสังคมเมืองโดยส่วนใหญ่ ทั้งๆที่สิ่งที่ปรากฏอยู่จริงในสังคมมีมากมาย แต่ภาพ
ของสังคมที่ละครหยิบยกขึ้นมาเป็นตัวแทนก็คือ กลุ่มหนุ่มสาวในชนชั้นกลางจนถึง
ชนชั้นสูง เป็นโสด มีอาชีพ มีการศึกษา ฯลฯ เพียงกลุ่มเดียว นั่นคือการสร้าง
ภาพความหมายของตัวละครเอกจะต้องมีลักษณะดังกล่าว